

ταβολών, άφου φουρνιές και φουρνιές έτοιμάζει από δαύτες κ' έδωσε μάλιστα, λένε, κι όδηγίες στους άρμόδιους τμηματάρχες να του τοιμάσουν τους πίνακες των ακρατομηθησομένων, που λέν και τά όργανα της κακρεβύλας.

Πώς είναι άτιμία του χειρότερου είδους αυτό που γίνεται με τις δικαστικές και με τις άλλες ύπαλληλικές μεταβολές, τó φωνάζαμε χίλιες φορές, χωρίς να έχουμε και την έλπίδα πως θάκουστούνε οι φωνές μας. Τώρα μονάχα τούτα προσθέτουμε, πως είναι καινούρια άτιμία να πετιούνται από τή μια μεριά οι φτωχοί έπιστάτες των σχολειών, τους κλοκακρινούς μ'ήνες, για να γίνεται οικονομία, κι από τήν άλλη μεριά να μετακινούνται τόσες χιλιάδες δασκάλαι, μόνο και μόνο για λόγους κομματικούς, και να πληρώνη τó Δημόσιο ταμείο κοντά εκατομμύρια για έδειποτικά τους έξοδα.

Ο κ. Δουμπάρδος άναγκάσθη τήν πρώτη οικονομία με τους έπιστάτες κι ό ίδιος, τζόγια μου, θά σκροπίση αύριο τόσον παρ' όσον να κινή τά κέφια του και τά κέσια του έφ' εν τούτοις.

SULU PRUDHOMME
ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Μάτια πολλά, άμέτρητα, γαλάζια, μαύρα, όλα 'Αγαπημένα, είδανε τó φως τó πρωινό.
Στά μνήματα τά σκοτεινά κοιμούνται και ό ήλιος 'Ακόμη λάμπει, θύόνεται στόν άπειρο ούρανό.

Οι νύχτες πιδ γλυκύτερες από τις μέρες μάτια Μαγέψανε άμέτρητα, μαύρα και γαλαζιά.
Τάστέρια άκόμη λάμπουνε, σκοτεινά τά μάτια Και κλείστηκαν' μήν έρχταν, ώϊμένα, τή θωριά;

"Όχι" αύτ' δέ γίνεται! θά είναι γουσιμμένα Σ' εκείνο που άόρατο, τó λέμε έμεις έδω.
Και όπως βασιλεύοντα; τάστέρια μ'ε; άφήνουν 'Αλλά δέν φεύγουν, μένουνε πάντα στόν ούρανό,

"Έτσι τά μάτια φεύγουνε, αλλά δέν είν' άλήθεια Πως ούδουνε, πως παθαίνουνε και πως δέ ζούνε πιά.
Πρò; κάποια αύγή άπέρανη τά μάτια είν' άνοιγμένα Κ' έκειθε από τά μνήματα βλέπουν παντοεινά.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

—Σού άρεσε τó θέατρο έχτες τó βράδυ;
—Πολύ πολύ. Είχα κοντά μου τόν κ. Χωράτη, και έρεις, είναι τόσο δικασκαδικός!

Είχαμε περάσει άπάνω κάτω δυό χρόνια στη σαπουνόφουσκα, όταν ήρξισαν τά μαλλώματα στα δυό κόμματα τώ Σαπουνιώτ'ωνε που τó καθένα είχε δικό του δόγμα. Ένας φυσιοδίφης ζακουσμένος, ό Γλαγγής, που τόν υποστήριζε ζωηρά τó προεδρευτικό κόμμα, κηρύχτηκε έναυστίο στο δόγμα που δίδασκε ή καλύτερη σχολή για τήν κατίσταση τού κόσμου. Καλέσανε τó λοιπόν τó Γλαγγή μπροστά τó άνώτατο δικαστήριο της 'Ακαδημίας τώ Λογικώνε για να εξετάσουν αν οι ιδέες κ' οι άνακάλυψές του βλάψανε τó σφέρο και τήν τάξη τού κράτους. Οι αντίπαλοί του είπαν πως οι καινούργιες θεωρίες του άναποδογυρίζανε τους έρρους κι άρχαίους νόμους και τις παράδοσεις τώ Λογικώνε. Γι' αύτ'ό ζήτησαν να πάρη πίσω τις διδάχες του ό Γλαγγής ή να τόν τιμωρήσουνε σαν αίρετικό. Κατηγορήσανε λοιπόν για λαθασμένους κ' όλέθριους τις άκόλουθες τρεις θεωρίες του:

Α'. 'Ο κόσμος είναι από μέσα άδειος κ' ή φλούδα του έχει πάχος μονάχα τριακόσιες πηχές.
Οι αντίπαλοι του πάλι είπαν: "Αν ήταν άδειο τó χωμα που πατούσαν οι Λογικοί, από πόλιν καιρò θά είχε σπάσει κ' είναι μάλιστα γραμμένο στο βιβλίο τού παλάρχαιου φιλοσόφου τού Παντζή (που είναι ένα είδος 'Αριστοτέλης για τους Σαπουνιώτες).
Κ' 'Ο κόσμος ής είναι άτόφους, και δέ θά σπάση ποτέ!"
Β'. Είπε ό Γλαγγής: 'Ο κόσμος είναι χτισμένος μο-

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΧΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ *)

Είτανε πραγματεφτάδες, τολμητερά, όπως είχε πού και πού σε κείνα τά χρόνια, κι άκουσαν πως κρύφτανε μέσα τους θησαυρούς άγνωστους άκόμα τά Νησιά τού Χουάν Φερνάντεζ, και σηκώθηκαν μια μέρα να τους μαζέψουνε και καλά. Τού καπετάνιου θυγατέρα ήταν ή ναθαγκημένη κόρη, δεκοχτώ χρονώ παρθένικ, θεόμορφη κι άνοιχτόσφρη-όρφανή από μάνα, χαδεμένο παιδί τού μπαμπά της-θέλησε να βγή στο ταξίδι με τόν πατέρα, κι αύτ'ις να βρ' ή θησαυρούς, βρέθηκε μόνη της στη Μασαταίρα θησαυρός.

Πατριδά της είτανε ή Βενετιά. Δέν ύποφιάζονταν ό Γιάννης—που να βέλη τότες τέτοιο πράμα με τó νου του— πως ήξερε και ρωμαίικα ή κόρη, όπως κι άλλοι πολλοί στη Βενετιά σε κείνα, καθώς και στα δικά μας τά χρόνια. 'Αρτηνός έμως είτανε κ' ή μάνα της Ρωμιά. 'Οτόσο μίτε 'Ρωμιά έμοιαζε μίτη Βενετσιάνα, τουλάχιστο σαν πού τις φαντάζονται σύνηθα τις Βενετσιάνες, άψηλές, λιγνόκορμες με τó περήφανο τó βλέμμα, με τά μάτια κάρθουνα, με τó άχνόχρυσο πρόσωπο τάρθινατο, θολόφρυγο και ζεστόχρυσο, που μας ζουγράφισε ό Τυτσαίνας. Περηφάνεια δέν τ'ε; έλειπε μίτη στο βλέψιμο μίτη στο βούδισμα, γιατί βάζατε πάντα ίσια τó κεφάλι, σικωμένο άπάνω και σοβαρό' μ'ε είχε συνήμα και κάτι παιχιδιάρικο, νιανήσιο, άπαλό, που δέν μπόρεισε να π'ης τί πράμα είτανε. Τά μάτια της γαλαζιά γαλαζιά και μεγάλα μεγάλα, λές τά μάτια εκείνη τού ποταμιού που είδε ό Γιάννης στο λόγγο πορπατώντας. Τά μαλλιά της όλόξανθα και μακρά, πιδ κάτω άκίμη κι από τή μέση' μέτριο τάρνίστημά της κι όχι τόσο παχιά όσο στρογγυλοκαμωμένη και τó δέμα της γερό κι άφράτο. Με τó μεγαλούτσικό της τó στόμα, τά δόντια τά λαμπερά, τά κόκκινα και λιγάκι σαν παχύσαρκα χείλα, με τή μικρούλη μύτη που κατέβαινε γραμμιά από τó μέτωπο στο στόμα, έδειχνε πολύ άποφασισμένη, κι άλήθεια

*) Κοίταξε τά φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104 και 105.

είχε βέλκηση, είχε κουράγιο, είχε και ζυπνάδα. Τόνομά της Μυριέλλα.

Η Μυριέλλα, σά βρέθηκε μονάχη, στάκρυγαλι, δέν άπελπίστηκε, όσο τρομερό κι αν είτανε τó κακό. Τó πρωί εκείνο που έσκυψε ό Γιάννης και τήν είδε, άφτη έβλεπε πρώτη φορά σε τί μέρος τού κόσμου είχε πέσει. Τó λιμναίο της φάνηκε σιγούρο, άπόμακρο σαν πως είτανε κι άπομονωμένο, με τάρψηλά τά βράχια γύρο γύρο, που τó κάνανε να μονάζη σαν πηγάδι. Είπε να καθήση εκεί να προσέινε τί τó βγ'η. Μαζώδε και περιτυλίχτηκε με φύκια, που τ'ε; τάρσενε τó κύμα της γιομοθαλασσιάζ. Μαζέδοντας τά φύκια, έτυχε να πιάση και κάτι τσαχανούς, κάτι δστρακα, που άρχισε να τά δοκιμάση, για να μην πωθήνη από τήν πείνα, τώρα που λύτωσε. "Ηπιε και λίγο νερό από ένα λιανό λιανό βουάκι, τó μόνο της βορικώνης βουνοσειράς σε κείνη τή μεριά, και πού μόλις τó ξεδιακρινε, στόν άμμο.

Βέβαιο είταν πως να βασταζή τó κέρτσι πολλές μέρες εκεί κάτω, πιθανό δέν μπορούσε να είναι. Πως λοιπόν ό Γιάννης, που γνώριζε τόν τόπο, τήν έμπόλυκε κ' έδραμε τότε γλήγορα; Λυσίας, που να π'ης άφτη δέν είτανε, να φοβήθη έ φίλος, γιατί δηγούνται για μερικούς άλλους μοναζιώτες, πως από φόβο δέ θέλανε να δούνε ως και τήν ίχνηά ενός άθροπίνου ποδαριού, άφου περάσανε χρόνια και χρόνια, δίχως πρόσωπο ζωντανό να γυναντέψουνε. Μ'ε έδω τί ταίριαζε τέτοιος φόβος; 'Εγώ θάρρò πως άλλο φοβήθηκε ό Γιάννης; φοβήθηκε τόν εαυτό του, δηλαδή φοβήθηκε όχι να δ'ή άθροπιο, φοβήθηκε μίπως άθροπος τόνε δ'ή.

"Αθροπος! Τι σήμαινε τώρα για τί Γιάννη μας τόνονα και τó πράμα; Τόνονα, είπαμε πως τó ξεχάσε' τó πράμα, για να τó καταλάβουμε πως τó φανταζότανε, πρέπει να κατέβουμε στο μυαλό του τάρπωθινα, και τó μυαλό του τάρπωσκεπάζε σαν καταχηνιά λεφτούτσινη που τόν άποχωρίζε τόν ίδιο από τόν κόσμο τó δικό μας. Στόχαστητε πού άλλε κάθε μέρα δέν έβλεπε παρά τά ζα του, τά δέντρα του, τó Νησί του, πως

νάχη από δυό στοιχειά, από τó ζύγγι κι από τó άλκάλι, που και τά δυό μόνα είναι τά καθυτ'όστοιχειά κ' ύπάρχουν αιώνια 'Από αύτ'ά ό κόσμος έχει ζευλιχτή μηχανικά" κι όλα που ύπάρχουνε τώρα είναι σχηματισμένα μονάχα από ζύγγι κι άλκάλι. 'Ο άγέρας είναι έξαιτισμένος από αύτ'ά τά δυό στοιχειά. 'Εναντίο σ' όλα τούτ'ά είπαν οι αντίπαλοί του πως όχι μόνο ζύγγι κι άλκάλι, μα και τó νερό και ή γλυκερίνη είναι στοιχειά. 'Αδύνατο να πήρανε μόνα τους τά στοιχειά σχήμα σφαιρας, γιατί είναι γραμμένο στο άρχαιότερο βιβλίο που έχουν οι Λογικοί: "Ο κόσμος είναι φυσημένος από τó στόμα ενός γίγαντα που τότε λέγουνε ό Ρουδιπούδης".

Γ'. Διδάσκει ό Γλαγγής: αύτ'ός ό κόσμος που βρισκόμαστε δέν είναι ό μόνος κόσμος που ύπάρχει μα ύπάρχουν άναριθμητοί κόσμοι που όλοι τους είναι άδειες σφαιρες από ζύγγι κι άλκάλι, και που πετούνε λύτερα στόν άέρα. Κι άπάνω τους ζούνε πλάσματα με λογικό.

Αύτην τή γνώμη τήν είπαν ό,ι μόνο λαθασμένη, μα κ' επικίντυνη για τó κράτος τους, γιατί αν πράγματι ύπαρχαν άκόμη κι άλλοι κόσμοι που δέν τους ξέρουνε, τότε; ό 'Αφέντης τώ Λογικώνε δέ θά τους είχε στην έξουσία του. Είναι όμως γραμμένο στους νόμους τού κράτους:

"Σ'ά λέγη κανείς πως ύπάρχει κάτι τι που δέν ύπακούει στόν 'Αφέντη τώ Λογικώνε, τότες ής τόν ψήσουν ως πού να λυώση!"

Στη συνεδρία μέσα σηκώθηκε ό Γλαγγής για να δια-

φεντέψη τις θεωρίες του. "Εδειξε λοιπόν πως τó δόγμα "ό κόσμος είναι άτόφους", αντίφασκε στο: "είναι φυσημένος". 'Ερώτησε μάλιστα πού θά στέκονταν ό γίγαντας ό δημιουργός, δ δέν ύπάρχανε κι άλλοι κόσμοι! Οι 'Ακαδημαϊκοί της άρχαίας Σχολής μ' έλην τή σοφία τους βρεθήκανε σε δύσκολη θέση μπροστά στα λόγια τούτα. 'Ο Γλαγγής χωρίς άλλο θά είχε νικήσει με τις δυό πρώτες θεωρίες του, δ δέν τόν είχαν ύποφιαστή για τήν τρίτη. Μά τούτη τόσο πολύ τόν κκοσούτησε πού κ' οι φίλοι κ' οι όπαδοί του δέν τολμήσανε πιά να τόνε διαφεντέψουνε, γιατί όλοι τους τή γνώμη τούτη πως ύπάρχουν άκόμη κι άλλοι κόσμοι, τή θεωρούσαν προδοτική κι άντεθνική! 'Επειδή όμως ό Γλαγγής δέν ήθελε καθόλου να πάρη πίσω τó λόγο του, ή πλειονοψηφία της 'Ακαδημίας ούχτηκε καταπάνω του, κ' οι πιδ φανατικοί από τους αντίπαλους του κουβαλήσανε μάλιστα καζάνια γεμάτα ζεστή γλυκερίνη για να τόνε βράσουν ως πού να λυώτη!

"Όταν άκουσα όλες αυτές τις άθάσιμες φλυαρίες κ' έπειδή ήμουνα βέβαιος πως βρέθηκα άπάνω σε μια σαπουνόφουσκα που ό γιός μου τήν είχε φυσήξει έδω κ' έ'η λεφτά τ'ε; ώρας, μ' ένα άγρο από τó παραθύρι τού σπιτιού μου, κ' επειδή είδα πού στη συζήτηση τούτη άπάνω στις στραβές γνώμες ένα πλάσμα είλικρινò που πολεμούσε να βρ'ή τήν άλήθεια, κόντευε να χάση τή ζωή του—γιατί και για τους Σαπουνιώτες τó βράσιμο είναι επικίντυνο—για όλα αύτ'ά δέν μπόρεσα πιά να κρατηθώ, σηκώθηκα και ζή-

ζότανε, τέτοιο πράμα δε θά τόκανε ποτέ του. 'Αφτό δέν τόλεγε ο Γιάννης, γιατί δέν τόβλεπε ακόμη ύπως τό συνοψίζουμε, μιά έκεί λίγο λίγο τόν έφεραν οι λογισμοί του.

Στεκότανε γονατιστά κοντά στην κόρη και θάρρε τα μαλλιά της. 'Απλωσε τό χέρι και τάπισσε. Τά χείδε και τού ράνηκαν πολύ μαλακά. Τού άριζε νά τά χαδέθη. Θυμήθηκε τότες τά χείδινά. Δηλαδή, τά θυμήθηκε τάχ' ο ίδιος, ή θηλά του κι όχι τόσο πολύ ψυχρότητα όσο νεβρόσημα, νά πη τινάς, θυμήθηκε τό χέρι του τά χείδινά που ψές τό βράδυ, σάν εΐτανε στό σπύλιον πλάγκισμένος, έκανε της άξέωστημένης της κατωίκης; Πιό τρυφερά, πιό γλυκά έννοιωθε στό δέμα του τά μαλλιά της κόρης, κι ώστόσο μήτε συλλογή στικής πρώτα νά της τά χαδέψη! Πώς γίνονταν άφτό; Πώς φέρνονταν ο Γιάννης πιό καλά, πιό ήσυχα, πιό άθρώπινα με τήν κατσίκά παρά με τόν άθροπο; Τέτοιο ρώτημα δέν τού πέρασε βητά του Γιάννη από τό νού, και νά τού περνασε, δε θάδρασε τήν άπόκριση, γιατί δε εΐτανε τότες έκκνώς νά στοχαστή πώς ζούσε συντροφικά με τις κατσίκες, και γιά τούτο φερνότανε μαζί τις συντροφικά, και γιά τούτο φερνότανε με τούς άθρώπους σάν τό ζώο. Τόρταγιε και τούτο ή μοναξιά.

Δέν πήγε ή σκέψη του ως έκεί ένα πράμα μοναχά καταλαβε από τή σύγκριση που έγινε στό μυαλό του, πώς καιά θά τά βόλεψε, και λυπήθηκε κατακαρδά. Λυπήθηκε, μετάνιωσε, δέν τό ξεδιαλίζω. Πιό σωστά ίσως νά τό πούμε, τώρα του έννοιωθε πώς κάτι τού έλειπε, κάτι άλάλητο που κι ο ίδιος δέν έβλεπε σάν τί νάτανε. Μά χαδέβε χαδέβε, λέει, τήν κατσίκά, νά που κατανούσε νάγαπώ τά χείδινά σου και δάφτε, και δάφτε νά σε χαδέθη. Τί καλά, τί φιλικά, που έγερνε ο Γιάννης τό κεφάλι στό πλεθρό της, τί νόστιμα που γύριζε τό λαιμό της και τόν κοιτάζε! Τά μάτια! 'Αχ! τί γλύκα που τήν έχουσε τά μάτια! Νάβλεπε τά μάτια της κόρης, νά τάχε δει τή στιγμή που τήν έβόλε κάτω, τή στιγμή που τή χάρηκε, ή χαρά του ήάτανε σωστή χαρά. Νά τί τού έλειπε. Τού έλειπε ή μκτιά της. Και σ' όλο του τό κορμί, όσο κοιτάζε τήν κοιτάμενη κόρη, με τώ ματιώνε της τά λχτάρα, φούσκωνε παλε ο πόθος του όρμητικά.

'Ανοίξε τά μάτια της ή Μυριέλλα και τόν είδε, πλάγι της, γονατιστά, γδυμνό, ξεφρενιασμένο, γιατί μόλις που τάνοιξε, τό αίμα του έγινε φωτιά, έπεσε κοντά της, κόλλησε τό πρόσωπο στό πρόσωπό της.

'Ακούστηκε τότες μιά φωνή φοβέρα, που άντιλαλήσανε και τά βράχια.

— «Τί κάνεις; Πίσω! Πίσω!»

Φωνή της κόρης, άθρώπινη φωνή, φωνή πρωτακουστη στην έρμιά.

'Εμεινε βροντόπληχτος ο Γιάννης που άκουσε άθροπο νά λαλή. Βρέθηκε άμέσως στό ποδάρι. Σηκώθηκε ή κόρη, άποφασισμένη, τρηνή. Κοίταξε ή Μυριέλλα τό Γιάννη, και στέκουνταν τώρα ο ένας μπρός στην άλλου, όπως ο 'Αδάμ κι όπως ή 'Εβα, προτού κόψη του Ήλου τόν καρπό, δηλαδή άνήξερου, άθώου, σάν άπάρθηνου κ' οι δύο τους, ή Μυριέλλα επειδής τήν άγάπη δέν τήν έννοιωσε, ο Γιάννης, επειδής από τήν άνοιωσιά της, τήν άγάπη δε τή χάρηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ.

'Η μοναξιά της κόρης

'Ορθια στέκουνταν ή κόρη στό θυμό της και κοίταζε καταπρόσωπα τό Γιάννη. Τού έλεγε και τού έλεγε. 'Ο Γιάννης έμνησκε πάντα βουδός, μόνο που και που σούφρωνε τό μέτωπό του, βάζουσε τό κεφάλι του με τό χέρι, σά νά τού πονούσε βαριά. Γύρευε γύρευε νά θυ-

μηθή, κ' έμοιαζε νά τού εΐταν άδόνκτο. Η άθρώπινη λαλιά του χτύπαιε παράξενα σάφτι. Δέν ξεδιακρινε τίποτις, ούτε τόνους ούτε συλλαβές. 'Αλήθεια που τού μιλούσε βενετσιάνικα ή Μυριέλλα, μά και βωμαίικα νά τού μιλούσε, όπως τόκανε κατόπι, θάτανε τό ίδιο. Δέ θά καταλάβαινε λέξη. Καταλάβαινε από τό ύφος, από τό στάσιμα, από τί μκτιά, πώς εΐταν ή κόρη θυμωμένη. Τό γιατί καλά καλά δέν τό ξεδιαλύνε. Μά κύματα κύματα ή ντροπή τού πλημμύρισε τό σωθικό του και τό κόκκινο τό κύμα πετάχτηκε ως τήν έψη του. Και πρώτη φορά τόννοιωσε πώς ντροπώτανε. Δέν ντροπώτανε όμως ο Γιάννης διόλου γιά τό κάμωμά του τή στιγμή εκείνη ντροπώτανε που είχε άθροπο μπροστά του και δέν μπόρει νά τού άποκριθή. Πειράχτηκε τό φιλότιμό του' άφτό πρωτοξύπνησε στην καρδιά του, που δέν είχε κιόλας άποκοιμηθή ποτέ του, άφού είδαμε πώς και σάν ήρθε στό Νησί, από φιλότιμο δέν παραπανούσαν, από φιλότιμο κατόπι και στη Μασσατιέρα πάσκισε με κάθε τρόπο, ύστερις από τούς σκύλους, νά κάμη συντροφιά του τις κατσίκες, και τό φιλότιμο τί άλλο είναι παρά τό παιδί τού συντροφικισμού κ' ίδιος ο νόμος της συντροφιάς;

Μά τό φιλότιμό δε θέλει νά πιστέβουν οι άλλοι γιά μιά έκείνο που δέν είναι κ' έτσι νά μιά άψηφούνε. Θάρρεψε ο Γιάννης, όσο τού μιλάε ή Μυριέλλα, πώς θυμωνε μαζί του, γιατί δέν της έκρενε κι άφτός στην κουβέντα. Και τότες, σάν τάστροπελέκι, τού κατέθηκε ύποψία φοβερή, μήπως τάχ' και τόν είχε γιά ζώο. 'Αρχιζε λοιπόν ο άθροπος λίγο λίγο νά έννοιγγ στην ψυχή του μέσα. Και δέν είπε ο Γιάννης: 'Είμαι ζώο — άφού λέξη δε θυμούντανε, νά τό πη ούτε κανε με τό νού του, παρά έκαμε παλε σύγκριση με τις εικόνες, σύγκρισε τήν κόρη και τά ζώα. 'Η κόρη λαλούσε' άφτός σάπαινε ύπως και τά ζώα του κ' έτσι ζώο εΐτανε κι ο ίδιος.

Περχούθηκε λύπη στό πρόσωπό του. Μά τού κάκου δε συλλογίστηκε τά ζώα, και παιδής ο καημένος άλλο δέν ήξερε από τά καθημερινά του και τά συνηθισμένα, ή πιό γνωστή του, ή πιό παραπλήσια εικόνα τού παρουσιάστηκε στό μυαλό, και τού έδωσε μιάν ιδέα. Γιά νά της δείξη τάχα πώς και τά ζώα έχουσε κουβέντιασμα δικό τους, πώς είναι ήσυχα και καλά, ο Γιάννης άπλωσε σιγά τό χέρι και χαδέψε τά μαλλιά της.

Τόν κοιτάζε ή Μυριέλλα. Τόσο γλυκά, τόσο ήμερα, τόσο ταπεινά, στεκότανε τώρα μπροστά της, που ταράχτηκε. 'Υστερις από τό θυμό της κι εΐταν ακόμη τού μιλούσε, τόν παρατηρούσε κιόλας, νά μάθη τί πράμα και ποιός εΐτανε. Βλέποντας πώς δέν άνοιγε τό στόμα, νόμισε ή πώς είναι ο ίδιος βουδός, ή πώς είναι όλοι τους βουδοί στό Νησί. 'Οταν τόν είδε αστασιμένο, νά τήν άκούη και νά πονή, τόν τήραζε με διάφορο περισσότερο. Βέβαια κάτι θάτραιγε. Σάν τή χαδέψε, της φάνηκε ο Γιάννης άξάφνα σάν τό φταιξιόρικο τό παιδί που δέν ξέρει τί νά κάμη και που τά μάτια του σι περικαλούνε νά μ'ν τό μαλλώσης. Τόν πόνεσε ή καρδιά της. 'Αφού πιά τώρα δέν είχε τίποτις νά φοβηθή, τήνε συνέπαιρνε θηλά της ή γυναικίησια ή πονεσία.

Σύγκαιρα όμως της κατέθηκε κ' ή ντροπή, άλλη ντροπή από κείνη τού Γιάννη. 'Οσο τόν κοιτάζε καταμύτρακα στό θυμό της, μήτε τό είχε θάρρō πάρει ο νούς της πώς εΐτανε γδυμνός, μά και μόλις φαίνονταν πώς εΐτανε, με τά γένεια του, ως έκεί κάτω και τό μαδρόμαλλο κορμί του' θά νόμισε ή Μυριέλλα πώς στό Νησί άφτό τέτοιους άγριους είχε, και δέν πρόσεζε. Σάν άγνάντεψε πιό σπλαχνικά τό προσωπό του και σάν είδε ζουγραφισμένο τόν άθρώπινο καημό, της έμοιαζε άθροπος ίσως κι άφτός σάν τούς άλλους, μά πιό δυστυχημένος. Χαμήλωσε τά ματάκια της και κοκκίνησε, γιατί καταλαβε πώς τίποτις δε φορούσε, ούτε κείνος ούτε ίδια της. 'Αναλαφρα και γοργά, έκαμε πή-

δημα πός τάκρογιάλι και μπήκε στη θάλασσα ως τή μέση. 'Ο Γιάννης θάρρεψε πώς έφεβγε ή κόρη απ' άφτόνε και στάθηκε σά ζεματισμένος, πικραμένος που και καλά τόν είχε γιά ζώο. Μά έκείνης δέν της άρεσε νά στέκη άφτός έτσι μπροστά της σάκρογιάλι, και τού γνεψε νάρθη μέσα στό νερό, νά σκεπαστή έτσι τουλάχιστο. 'Ηρθε ο Γιάννης στη μεριά που εΐταν ή Μυριέλλα, και με τέτοιον τρόπο πρώτη τους φορεσιά έγινε ή θάλασσα ή σκεπασμένη. (άκολουθεί)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— 'Από ένα έξυπνότερο φυλλαράκι «ό Σειληνός» που βγαίνει χειρόγραφο, μά πούναι καλύτερο από πολλά τυπωμένα — συνάχτης και διευθυντής του ο 'Αριελ — παίρνουμε κούτην τήν έξυπνάδα:

— «Καιγόταν τό μαγαζί τού Καραμάνου κ' ένας γιατρός άντιμερκουρικός φώναζε:

— «Ρίχνετε νερό τού Μαρουσιού, όχι της δεξαμενής. Θά πύθη από τύφο ή φωτιά!»

— «Κ' ένας άλλος γιατρός, μερκουρικός, φώναζε:

— «Δέν πειράζει. Τό νερό της δεξαμενής είναι καθαρό... Μά και μικρόβια νάχ'ε, δέν πειράζει' τό νερό πέφτει, στη φωτιά και βράζει!»

— 'Ο 'Ερμονας: μιά έστέλε δεκά καινούρια συνέντα του. Τά πάντε απ' αυτά θά τά δημοσιεύουμε στό φύλλο της άλλης Κυριακής, και τάλλα πέντε άργότερα.

— 'Από τό ίδιο φύλλο έάρχισουμε κ' ένα σπαρταριστό διήγημα τού κ. Judas Errant, τόν «Μοναχογιό».

— Δυό καινούριους ποιητάδες: θά σάς παρουσιάση τώρα κοντά ο «Νουμάς». Τόν Περικλή 'Αρέτα και τόν κ. Βίρναλη, από τό Πύργο της 'Αντα. Ρωμηλίαν.

— Θά δήτε πώς κ' οι δύο τους με πολλές έλπίδες άρχίζουν. Γιά τήν άξία τους, δε λέμε τίποτα. Θά τήν όμολογήσετε μοναχοί σας.

— 'Οσοι έλαβαν μέρος στό μικρό διαγωνισμό μας τόν 'Ιουνίου θάκούσουν με λύπη τους πώς κανένας δέν βραβεύτηκε.

— Τούτο έγινε γιατί θέλουμε κάθε καινούριος διαγωνισμός μας νάναι καλύτερος από τόν παλιότερο, κι ο διαγωνισμός τού 'Ιουνίου δέν έφτασε τό διαγωνισμό τού Μάρη.

— Δέν πειράζει όμως. Τό βραβείο τού 'Ιουνίου μαζί με τό βραβείο τού 'Ιουλίου, 20 φρ. χρ. δηλαδή, θά τά πάρη έκείνος που θά βραβευτή μεθαύριο.

— 'Η προθεσμία γιά τόν διαγωνισμό τού 'Ιουλίου τελειώνει τό Σάββατο βράδυ.

— 'Ακούστε και μιά μπαγαποντιά που θά φρίξετε.

— Στόν 'Αποσάνειο' είχε σταθθή και μιά τραγωδία, ή «'Αθηναΐδα». 'Οταν τήν έκρινε ο διακομπευτής τών 'Ελληνικών γραμμάτων είπε πώς ή τραγωδία είναι τού κ. Καλοσύτη κ' επειδή παραστάθηκε στό θέατρο δέν μπορεί νά τήν λάβη ύπ' έψη.

— «'Αν μή τούτο συνέβαινε, έπρόσθεσε, ο δαφνοστεφής ποιητής κ. Καλοσύτης ήδύνατο νάμφισθητήση τό άθλον».

— 'Αμέσως ύστερ' από τόν διαγωνισμό έγινε γνωστό πώς ο κ. Καλοσύτης δέν είχε νά κάνη τίποτα με τήν «'Αθηναΐδα», άφού άλλος ήταν ο ποιητής της.

— 'Ο κ. Μιστριώτης, θαρρείτε πώς έδελιασε καθόλου ύστερ' απ' αυτό τό κομικώτατο πάθημά του; Κάθε άλλο. Τυπώνοντας τήν άκριτη κρίση του έπρόσθεσε μιά σημειωσούλα κι άπό δεξιά πώς ή «'Αθηναΐς» είχε τόσα ψεγάδια ώστε δέν μπορούσε νάμφισθητήση τό άθλον.

— Τέτοια παλιανθρωπιά δέν μπορούσε ποτέ νά τήν περιμένη κανένας θάπό γέρα άθροπο. Μά νά που μεΐς τήν είδαμε κι αυτή.

— 'Έκανε όμως άσχημα κι ο άληθινός ποιητής της «'Αθηναΐδας» που δέν περιέμενε νά τυπωθή πρώτα ή κρίση κ' ύστερα νά φανερωθή.

— Τότε θά μπορούσε νάπαιτηση και δικαιοδικώς τις χιλίες δραχμές κ' από τόν ίδια μάλιστα τόν Μιστριώτη, που θά πλήρωνε έτσι τά έπίχειρα της άκρίσιας του.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΔΕΞΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

76—'Οδός 'Ακαδημίας—16